

ček posvetimo molitvi. »**Molitev** pa je – to vemo – bolj sestavljena iz poslušanja kot iz besed, ki jih namenjamo Bogu. Gospod govori našemu srcu in hoče, da bi bilo odprto, iskreno in velikodušno. Njegova Beseda je postala meso v Jezusu Kristusu, ki nam razodeva in sporoča vso Očetovo voljo. V letu 2024, ki je posvečeno ravno molitvi v pripravi na jubilej, smo poklicani ponovno odkriti neprecenljivi dar, **da se lahko pogovarjamo z Gospodom, od srca k srcu**, in tako postanemo romarji upanja, kajti »molitev je prva moč upanja. Moliš in upanje raste, napreduje. Rekel bi, da molitev odpira vrata upanju. Upanje je, toda s svojo molitvijo odpiram vrata.« (papež Frančišek)

A kaj, ko je v življenju najtežje narediti najpreprostejše reči. Naša volja je nenehno v skušnjavi, da podleže lenobi in priročnemu izgovoru, da nas čaka še toliko »bolj pomembnih, neodložljivih in nujnih opravil«. Morda pa vsem nam v pomoč in vzpodbudo razmislek Gregorja Čušina: »Navsezgodaj, ko je bilo še zelo temno, je vstal, šel ven in se odpravil na samotni kraj in tam molil!« (Mf 1,35).

Jezus, Božji Sin, med drugim tudi Gospodar časa, si je vzel čas za molitev. In tega ni storil na račun drugih. Ni rekel: »Zdajle grem molit, vi pa ta čas nacepite drva!« Ni rekel: »Jaz grem k maši in ko pridem nazaj, naj bo hiša pospravljena!« Ni rekel: »Grem na duhovne vaje, ta čas pa zorajte in posejte ... In ko se vrnem z romanja, naj bo požeto in spravljeno v kašče!« Zgodaj je vstal, navsezgodaj, na račun svojega počitka, na račun spanca in prostega časa, in odšel na samotni kraj, da je neopazno in neopažen izmenjal par besed z Očetom ... Potožil in bil potolažen – kakorkoli že si pač predstavljate molitev. Vedno bolj sem prepričan, da moramo živeti v načinu molitve. Da je vse, kar delam v ljubezni in iz ljubezni, že molitev. In seveda obratno: da je molitev vse, kar v ljubezni storim. Pa vendar je del dneva, košček časa, ki ga namenim temu, da potožim in sem potolažen – kakorkoli že si pač predstavljate molitev. A ne sme biti na tuj račun. Na račun drugega. Na račun dobrih odnosov in ljubezni. Molitev mora biti brez računa. In računanja. In preračunavanja.

Kajti molitev – ljubezen – je zastonj!« (PK)

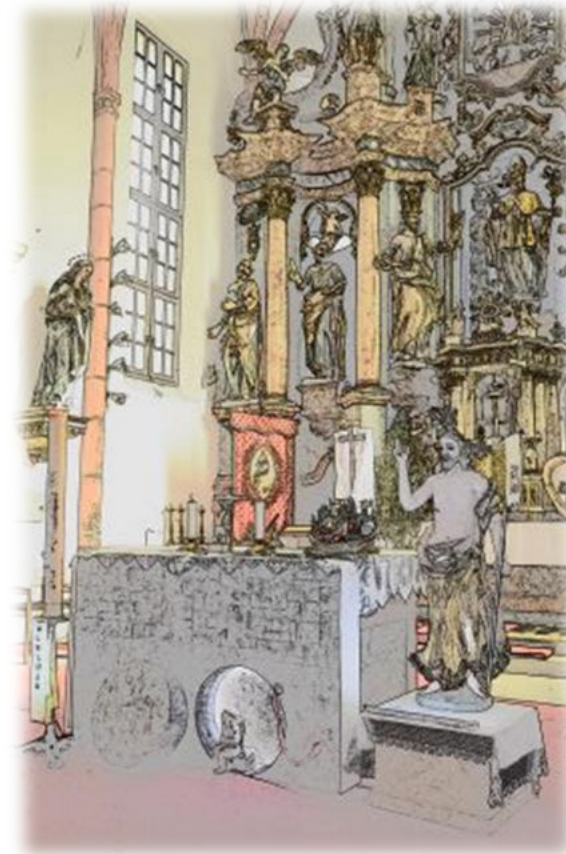
<p>4. VELIKONOČNA NEDELJA, 21. 4.   7.00: živi in + farani   9.00: + Ciril VODIŠEK, duhovnik,   + Katarina LOKOŠEK, obl.   10.30: + Silva, obl., Jože HROVAT in Marina ALEŠ</p>
<p>PONEDELJEK, 22. 4., Aleksandra, mučenka   7.30: + Alojz POŽLEP, 3. obl.   + Štefanija ZUPANC, 30. dan</p>
<p>TOREK, 23. 4., Jurij, mučenec   19.00: + Hedvika, 10. obl., mož Franci, sin Zdravko, rodb.   ŠEŠEKO in TRUPEJ   + starši Alojz in Terezija ULAGA   + Marija TERŠEK, obl., mož Jože, sin Jože in Rok</p>
<p>SREDA, 24. 4., Fidelis, mučenec   7.30: + Ludvik, Fanika VOGA, Zdenka in Mirko   + Angela BEZGOVŠEK   + Jakob OJSTERŠEK in Marko BELEJ</p>
<p>ČETRTEK, 25. 4., Marko, apostol Sv. Katarina: 9.00 po namenu   19.00: + Martin, Ana PETEK, Roman GABERŠEK</p>
<p>PETEK, 26. 4., Marija, Mati dobrega sveta   7.30: + Adam Jože KRAJNC   19.00: + Pavla, Jože ZUPANC in Jože ROZMAN   + Franc in Štefanija KLINAR in sorodniki</p>
<p>SOBOTA, 27. 4., Hozana, devica   19.00: + Franc KAČIČ, starši Jakob in   Štefka VRBOVŠEK   + Karel POŽLEP</p>
<p>5. VELIKONOČNA NEDELJA, 28. 4.   7.00: živi in + farani   9.00: + Ivana HLUPIČ, Ivan in Jožica ULAGA   10.30: + Vinko ŽELEZNIK, obl., sin Jože,   Matija JUTERŠEK in sorodniki</p>

MARTINOVA LILIJA

21. 04. 2024, leto 15, št.:16

Tisti čas je Jezus rekel:

»Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá svoje življenje za ovce. Najemnik pa, ki ni pastir in ovce niso njegove, pusti ovce in zbeži, ko vidi, da prihaja volk, in volk jih pograbi in razkropi!« (Jn 10,11-12).

NEDELJA DOBREGA PASTIRJA in 61. svetovni dan molitve za poklice

Jezus nam v današnjem Janezovem evangeliju poda definicijo dobrega pastirja:

»**Dobri pastir da svoje življenje za ovce**« (Jn 10,11). On ni tisti pastir, ki vodi svojo čredo po varnih/pravih poteh, k vodam in pašnikom, ki dajejo moč ter energijo za življenje, z namenom, da se na koncu, z »dobro rejenimi in donosnimi« ovci, okoristi na takšen ali drugačen način. Dobri pastir nima tržno-ekonomskih ambicij kot jih ima marsikateri voditelj ali marsikatero vodilno podjetje trenutne ekonomije; z dobrim znanjem človeške psihologije, vodi »črede« potrošnikov, lačnih in žejnih ljubezni, sprejetosti, slišnosti, razumljenosti, miru, sreče in toplote k potrošnji, z namenom, da iz te črede iztrži največ, kar lahko za lastno korist, za lasten dobiček.

Dobri pastir uresničuje **najvišji možni zgled ljubezni** do svoje črede, saj svobodno razpolaga s svojim življenjem: »Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem« (Jn 10,18). Ljubezni, podarjene od Očeta, ki je nam, ki smo po Božji milosti, Božji otroci, podaril/izročil svojega edinorojenega Sina, da bi se mi odrešili, ker nas ima rad. Ljubezni, ki je zastonska, nepreračunljiva, neizkoriščevalska, neegoistična, nejemajoča, ampak darujoča. Saj je dobremu pastirju mar za svoje ovce, ne samo tiste iz svoje črede, ampak tudi druge.

»Moje ovce poslušajo moj glas ... nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke« (Jn 10,27-29). Pa ne zaradi tega, ker bi bile ovce tako zveste in poslušne, ker bi se s tako gorečnostjo oklepale Jezusa, ampak je to posledica Jezusovega delovanja, posledica njegovega poguma ter njegove brezpogojne in zastonske ljubezni. To je veselo oznanilo, ki izhaja iz velike noči in ga moramo kristjani oznanjati vsakemu človeku: nobena stvar, nobena napačna odločitev v življenju, nobena pomanjkljivost, nič ne more premagati Kristusove ljubezni. Kristusa ne more nobena stvar pripraviti do tega, da bi nehal ljubiti in da bi se nehal darovati.

Ob priliki o dobrem pastirju in o ovcah lahko vedno znova naletimo na določeno nelagodje, ker se nam

upira, da bi bili ovce. V današnjem svetu večkrat podležemo miselnosti, da so ovce verni laiki, pastirji pa duhovniki, škofje in papež. Kako zgrešena je ta misel, lahko bi rekli ta predsodek. Mora nam biti jasno, da je edini pastir Jezus Kristus. **Jezus je edini pastir**, ker je on Jagnje, ki je za svojo čredo žrtvovalo svoje življenje. In njegove ovce so vsi tisti, ki so dovolj pogumni, da hodijo za njim v daritvi življenja. (povzeto iz razmišljanja Msgr. Stanislava Zoreta)

Kristjani smo romarji, ki smo poklicani, da bi ljubili Boga in da bi ljubili drug drugega... **smo romarji upanja in graditelji miru** na poti k odkritju Božje ljubezni, istočasno pa k odkritju samih sebe skozi notranje potovanje, ki pa ga vedno spodbuja mnogovrstnost odnosov. »Kot posamezniki in kot skupnost, v različnosti karizem in služb, **smo vsi poklicani**, da evangeljskemu upanju »damo telo in srce« v svetu, ki ga zaznamujejo epohalni izzivi: grozeče napredovanje tretje svetovne vojne po koščkih; množice migrantov, ki bežijo iz svoje dežele v iskanju boljše prihodnosti; stalno naraščanje revežev; nevarnost, da nepopravljivo ogrozimo zdravje našega planeta. K vsemu temu pa se pridružujejo še težave, ki jih srečujemo vsak dan in ki včasih predstavljajo nevarnost, da nas vržejo v vdanost v uso do ali v malodušje... Res je, da se pogosto zdi, kakor da Bog ne obstaja. Vidimo krivičnost, hudobijo, ravnodušnost in okrutnost, ki ne prenehajo. A gotovo je tudi, da sredi temine vedno vzklije nekaj novega, kar prej ali slej obrodi sad... Kljub polomijam in prekinitvam, dobro, ki ga sejemo, tiho raste in nič nas ne more ločiti od končnega cilja: srečanja s Kristusom in veselja, da bomo vso večnost živeli v medsebojnem bratstvu. Ta končni klic moramo vnaprej živeti vsak dan. Odnos ljubezni z Bogom ter z brati in s sestrami začenja že sedaj uresničevati Božje sanje, sanje o edinosti, miru in bratstvu. Nihče se ne sme počutiti izključenega iz tega klica! Vsak izmed nas je lahko v svoji majhnosti, v svojem življenjskem stanu, s pomočjo Svetega Duha, sejal upanja in miru.« (papež Frančišek)

Danes je nedelja Dobrega pastirja, hkrati pa svetovni dan molitve za poklice, ki »nas vsako leto govabi k razmisleku o dragocenem daru klica, ki ga Gospod namenja vsakemu izmed nas, na verno ljudstvo na poti, da bi lahko sodelovali pri njegovem

načrtu ljubezni in utelesili lepoto evangelija v različnih življenjskih položajih... priložnost, da se pred Gospodom hvaležno spomnimo zveste, vsakodnevene in pogosto skrite prizadevnosti tistih, ki so sprejeli klic, ki vključuje vse njihovo življenje. Mislim na mame in očete, ki ne gledajo najprej sami nase in ne sledijo plitvemu življenjskemu slogu, ampak z ljubeznijo in zastonskostjo gradijo svoje življenje na skrbi za odnose, ko se odpirajo daru življenja in stopajo v službo otrok in njihove rasti. Mislim na tiste, ki svoje delo opravljajo predano in v duhu sodelovanja; na tiste, ki si na različnih področjih in na različne načine prizadevajo za graditev bolj pravičnega sveta, bolj solidarnega gospodarstva, bolj nepristranske politike, bolj humane družbe: na vse moške in ženske dobre volje, ki se razdajajo za skupno dobro.« (papež Frančišek)

To je nedelja, ko v Cerkvi molimo za nove duhovniške in redovniške poklice. »Gledano duhovno, teološko, pomeni postati duhovnik v Cerkvi vstopiti v Kristusovo darovanje samega sebe po zakramentu svetega reda, pomeni vstopiti v to ves in celosten. Prepričan sem, da je tudi danes veliko dobrih duhovnikov, ki živijo svoje poslanstvo, ki izgorevajo za Boga in za bližnjega. Žal pa so tudi takšni, ki mečejo senco nepopolnosti nase in na celotno Cerkev. Papež Benedikt XVI. je zapisal: Tudi v današnjem času, ko Gospodov glas tvega, da bo preplavljen s tolikimi drugimi glasovi, je vsaka cerkvena skupnost poklicana, da spodbuja ter skrbi za poklice v duhovništvo ter posvečeno življenje. Ljudje namreč vedno potrebujejo Boga, tudi v današnjem tehnološkem svetu, zato bo vedno potreba po pastirjih, ki oznanjajo Gospodovo Besedo ter omogočajo srečanje z Njim v zakramentih. Podoba pastirja je bila v zgodovini velikokrat zlorabljena. Poudariti pa je treba, da **hoja za dobrim pastirjem ni hoja črede, ki nič ne misli, ki slepo sledi, ampak je poudarek na sledenju posameznikov, ki zaupajo glasu Pastirja, ki ljubi in pozna vsakega, ki mu sledi**. Sveti Janez Vianney je zapisal: 'Duhovnik ni duhovnik zase. Sebi ne daje odveze in sebi ne deli zakramentov. Ni zase, temveč za druge. Mar se ne skriva bližnjica do sreče v tej preprosti držī – biti za druge?'« (Andrej Šegula)

Zato je ta in vsak nadaljnji dan, dan, katerega del-